

Festivalový zpravodaj

Veselé Vánoce!

„V křesťanském roce z hlediska liturgického jsou důležitější svátky Velikonoční. Ale Vánoce se mezi lidmi těší větší oblibě. Nabízí se zde paralela mezi dvěma divadelními festivaly. Máme rádi Hronov, ale FEMAD máme radši.“

Jakub Charvát, autor jedné věty či dokonce bonmotu

Dostaň mě pryč!

- Přemýšlíš, jak se dostat pryč z právě probíhajícího semináře?
- Máš chuť na vynikající zmrzlinu z cukrárny na náměstí?
- Co si třeba na chvíli schrupnout v lázeňském parku?

Již na sebe nemusíš trapně upozorňovat nemístnou prosbou o předčasný odchod, nech to na nás. Pod stolem tajně vyfukej SMS ve tvaru: DOSTAN_ME_PRYC (své jméno + místnost, kde jsi) a odešli na 732 216 908.

Cena jedné SMS dle tvého operátora, technicky zajišťuje firma FEMADsos.

Neobyčejné příběhy neobyčejných lidí

Bedřiška Rybáčková je dlouholetá členka DSJ a také dušička celého souboru. Do Zpravodaje se šuškanou doneslo, že Bedřiška o prázdninách zažila něco neobyčejného. Až potkáte Bedřišku, politujte jí!

Loni mě štípla vosy u Jinolických rybníků a byla jsem na kapačkách. A letos zase. Popijíme gin s tonicem a štípla mě vosy a do půl hodiny jsem

byla na kapačkách. Teď jsme tam byli minulou středu a koukám, kde jsou ty mrchy vosy. A Václav, že nám uvaří kafe. Já jsem řekla, že chci rozpustný, ale dole vidím sedlinu a říkám: „Vašku, to není rozpustný.“ Tak si loknu, a byla to vosy. Mazali mi to cibulí, já jsem málem zvracela. Jeli jsme do nemocnice, a tam takovej mladý doktor, a říká: „Vy jste tu byla loni, že jo?“

Program

Sobota 12. září

08.00–09.30	Snídaně
10.00–12.00	Divadlo Naboso Boskovice: LHÁŘ
12.10–13.10	Diskusní kluby
12.00–14.00	Oběd
13.50–14.50	Beseda v kruhu
15.00–16.25	Slovanský tyátr Olomouc: NAŠÍ FURIANTI
16.35–17.45	Diskusní kluby
16.40–18.20	Večeře
18.20–19.20	Beseda v kruhu
19.30–21.40	K.D.O. Hvozdná: KÓD NULA
21.50–22.40	Diskusní kluby
22.50–23.50	Beseda v kruhu
00.00–01.00	Noc papírových inspirací

Neděle 13. září

08.30–10.00	Snídaně
10.30–12.40	Divadlo Aloise Jiráka Úpice: KONEC DĚTÍ
12.50–13.40	Diskusní kluby
12.45–14.15	Oběd
14.20–15.20	Beseda v kruhu
15.30–17.00	Volba vítězů, vyhlášení výsledků a slavnostní zakončení přehlídky
17.00–18.00	Číše vína na rozloučenou

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Bylo to náročné. Ale herecké výkony byly velice pěkné až vyčerpávající.

To asi radši ne. Tohle bylo moje první a já jsem dorazil brzy ráno a prospal jsem to.

Celkem se mi líbilo představení. Bylo zajímavé. Chvilkami jsem to nebral a snažil jsem se v tom zorientovat. Bylo to zajímavé.

Představení se mi líbilo, líbilo se mi, jak se neherci dokázali rychle zorientovat v různých žánrech.

Já jsem nechápala motivaci té ženy, proč je s tím snoubencem. Přemýšlela jsem nad tím celou dobu představení.

Já si to ještě musím nějak zažít.

No to byla pořádná nakládačka.

Jsem z toho dost zmatená. Dost zmatená.

V první půli jsem se dost nudila, druhá byla o něco lepší, ale něco mi tam pořád chybělo. Konec se mi líbil hodně.

Mně se to moc líbilo a ještě to zpracovávám. Ze začátku byli herci takoví civilnější, tak jsem jim to úplně nevěřil, ale pak se rozjeli. I tematicky mi to bylo blízký.

Celou dobu jsem čekal na závěr a přemejšlel, jak se k němu dostanou.

V takovém vztahu bych žít nechtěl.

Patologie partnerského vztahu.

„Maryšu bychom inscenovali s jiným světlem“

ONA, Tereza Vodochodská, dramaturgyně inscenace a TEN DRUHÝ, Josef Jan Kopecký, režisér, dramaturg a vedoucí souboru TRIARIUS Česká Třebová

TRIARIUS už je tady stálice. Je něco, co vás na FEMADu ještě překvapí? Nebo naopak něco, na co je spoleh?

TV: Já jsem tady poprvé. Ale barvitě jsem slyšela o FEMADu od Pepy a zatím naplňuje mé očekávání.

JJK: My máme tenhle festival moc moc rádi, vždycky jsme vděční za pozvání. Teď jen doufáme, že vysvitne sluníčko, abychom si mohli ty tři dny pořádně užít.

V programu je psáno, že text vybrala a přinesla Tereza. Co Vás k výběru vedlo?

TV: Já jsem inscenaci textu viděla asi v roce 2005 v české premiéře v Klicperáku a zaujalo mě to na první dobrou. Věděla jsem, že to někdy budu dělat, až bude příležitost se toho chopit. A pak jsem potkala v divadle Pepu a bylo jasné, že zrovna s ním a pod jeho režii. Obsadil i toho pravého do naší trojice. Zkrátka, kdo si počká, ten se dočká.

Kdo je pro vás TEN DRUHÝ?

JJK: My se hlavně těšíme na reakce, protože to není kopie klicperácké inscenace – tam to bylo hráno jako komedie. My jsme zvolili vlastní inscenační klíč, který může být možná kontroverzní, ale chtěli jsme to vystavět skutečně jako příběh páru. Příběh o důvěře, o pravdě a o tom, jestli je dobré říkat vždy celou pravdu – jestli není lepší občas trochu lhát. A Ten druhý pro nás není konkrétní člověk.

TV: Ale je úžasné, jak to funguje divácky, že si v tom každý nachází, co potřebuje, co je mu blízké. Každý si Toho druhého nějak označí. Pro někoho to může být smrt, pro někoho pohled na nevěru nebo člověk, který se vmísí do vztahu dvou lidí.

JJK: My jsme to inscenovali s tím, že je to jen hlas v hlavě, který vzniká z nedůvěry, která může

být v každém vztahu a jde jen o to, jestli ti dva se s ním dokážou poprat. Ale není to konkrétní člověk. Ten text v tomhle nechává docela volné pole působnosti dramaturgům. My jsme to oddělili i světelně, barevně. To, co se odehrává v hlavě, je nasvíceno modře, čímž se snažíme diváka navést, aby vnímal náš koncept. Ústřední je pro nás dvojice, proto co se odehrává v hlavě, by mělo být spíše tušeno než viděno – proto může mít občas divák pocit, že je někdy třeba scéna málo nasvícená, že málo vidí. Ale nám šlo právě o to, aby to zůstalo v rovině podvědomí, aby světlo nebylo realistické – zkrátka, Maryšu bychom inscenovali s jiným světlem.

Co výběr hudby? Do jaké míry je autorská?

JJK: Ano, hudba je celá autorská. My máme dvorního skladatele, který skládá pro Triarius už spoustu let, Jan Fikejz. Takže všechno je složeno na míru, což se týká všech inscenací, se kterými jsme tady byli.

Co tabu antické tragédie – sex a smrt na jevišti? Nevytrácí se tím posvátnost a tajemství? Objevuje se třeba jiné tajemství?

JJK: To je právě v těch představách. Já nevěřím, že si chlap představuje nevěru bez explicitně znázorněného sexu. Podle mě je to v mnoha případech to první, co se mu v tom mozku objeví. Myslím, že k tomu to prostě patří. Kdybychom to jenom naznačili, tak by sice možná bylo nějaký tajemno, ale nehráli bychom už o tom, co ten chlap skutečně prožívá.

Máte na závěr nějaké poselství?

Milujeme FEMAD! Jsme moc vděční za pozvání a doufám, že to třeba v budoucnu vyjde zase znova. A jsem rád, že jste letos nevypustili kašnu!

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Když se na jevišti odehrává sex, je to vždycky hrající režisér.

Tento den někteří z nás nepřežijí.

Nedoporučuji mužům mého věku, aby na tuto inscenaci chodili s partnerkami.

Dokončím myšlenku, která vlastně ani nezačala.

Na pana Kopeckého je to představení příliš zalidněné.

Já jsem jenom poučoval a zapomněl jsem kritizovat.

Já do toho vnesu větší zmatek, než v tom teď je.

Rozhovor s osvětlovačem Karlem Peškem

Vždycky jen svítíte, nebo máte ještě další funkce?
Svítím, a když není přítomen zvukař, tak i zvučím. Samozřejmě pokud je to ve spojené kabině, tady by to moc nešlo.

Jak jste se dostal ke zvučení Triaria?

Já jsem taky herec Triaria. My jsme se s Pepou seznámili, když přišel k nám do divadla, do Jeslíček, učil dramaťák a vzal si mě do jedné inscenace jako herce. A tak jsem se k nim přidal a vzájemně

si vypomáháme. Většinou je to tak, že když hraju, tak svítím Pepa a když hraje, tak svítím já. Pak jsem teda začal svítit i jinde, protože mě to začalo bavit, třeba u nás v Jeslíčkách a v divadle Q10.

Chcete odříct nějakou strastnou či radostnou stránku osvětlovačského kumštu? Něco vyslat do světa?

Osvětlovač je vždycky dobrý, to herci si nechodí do světla.

„Postel je symbol místa, kde se rodíme, umíráme. Symbol vězení“

Rozhovor s režisérem a autorem textu hry Maratův Sade, Václavem Klapkou z Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa.

Proč jste si k přepracování vybral právě text Petera Weisse Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata předvedené divadelním souborem blázince v Charentonu?

Líbilo se mi to jako dobrý základ, i když on vycházel z úplně jiných politických a společenských situací. A mě přišla vhodná doba hru znovu obnovit.

Docházelo ke změnám v textu i během zkoušení?

Pravděpodobně ano, ale k malým. Ten text byl, řekl bych barokní a s ním se nedá moc čarovat a improvizovat.

Hudba a texty jsou také autorské?

Texty písní jsou moje a hudba je našeho hudebníka. Já neumím zahrát ani Kočka leze dírou. Takže i hudba je autorská. Tedy s některými výjimkami,

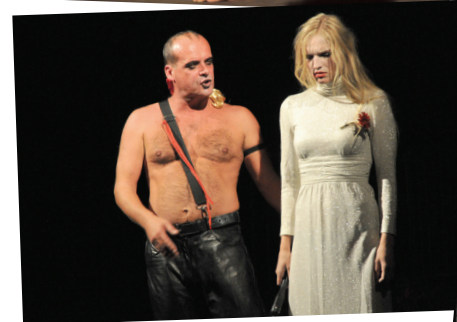
myslím, že je tam někde Bach a jiní.

Nechával jste hercům během zkoušek volnou ruku, nebo jsou od vás přesně narežirovaní?

Výsledný tvar je kolektivní práce. Rozhodně nejsem ten chytrý, který přijde a ví vše. Nevím nic.

I na scénografii se podílel celý soubor?

Scénografická složka je hlavně dílem Renaty Grolmusové, ale výsledek je dílem celého souboru. Trvalo nám tři měsíce, než jsme došli k myšlence využití postelí. Původně jezdily na skateboardech a blázni chodili na chůdách. Ale to nebyl ten symbol, který jsme chtěli. Postel je symbol místa, kde se rodíme, umíráme. Symbol vězení. Je mnohem vhodnější než skateboard.

Tři otázky pro jednoho zvukaře Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa, Jiřího Pílského

Jak dlouho musíte být na místě před začátkem představení, abyste stihli připravit všechna světla a techniku?

Tak 2,5 hodiny.

Je to pro vás koníček, nebo je to spíše práce?

Koníček.

A jaké je vaše povolání?

Technolog.

„Akorát Petře, slečna nezůstane přes noc.“
„To nevdá, já jsem byl uspokojen.“

Vraždě, to se ti vždycky líbilo, vid?

Sadistka se ozvala, ona to má ráda.

Proto ty lidi odcházeli, protože to nemohli slyšet, že jsou prasata.

Kdo si myslí, že nejlíp sloužely plavečky Jiřímu Gottlieberovi?

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Opět se vrací politické jinotaje.

Bylo to pro mě zajímavé a hodně emoční.

Jsem naprosto nadšen. Tohle vůbec nebyla amatérská práce.

Herci mě fascinují tím, že hrají do poslední maličkosti.

Jsem z toho trochu zmatená.

Asi tohle není úplně můj šálek čaje. Hra mi nic nepřinesla, asi jsem na ní neměl náladu.

Jsem znepokojen.

Uhrnul mě markýz de Sade, jeho herectví a kolektivní herectví, ale že bych se na to zítra šel podívat podruhé, to ne.

Mě to hrozně vyděsilo, ale vlastně je to dobře.

Herci si nebyli jistí, jaké téma hrají a to je velké téma FEMADu i Hronova.

Obdivuhodná práce režiséra a scénografa. Jako celek to pro mě ale nefungovalo.

Mně to přišlo výborné.

Velmi dobře všechno odehrané.

Markýz mi připomínal toho čerta z reklamy na Clavin.

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Tak zkažený to nebylo.

Tady je potřeba dávat si pozor na jazyk, tady si lidi hrozně pamatujou.

„Já se zeptám skrze tvá rozkošná ústa.“
„Ty jsi změnil žánr?“

Neměl jsi mě pouštět ze řetězu.

Dneska je tady úplně ticho.

Ten hnusnej Sade byl tak krásnej...

Abys mě viděl, tak jsem se ozval.

Bach je taky autor.

Já jsem jenom chtěl říct, že jsem ti nedal slovo.

Každý taky nenakupuje pečivo u stejného pekaře.

Přece jenom, proti tý gilotině je to jemnější.

Já jsem byl najednou hrozně smutnej, že mi ukázali, jak jsme promrhali listopadovou revoluci.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Mě hrozně dojmá ten konec, kde se usmívá ti dva mladí lidé a budou spolu mít to miminko. Uronila jsem i slzu!

Není to špatný no, ale jo dobrý, líbilo se mi to.

No, nejdřív jsem si říkala: co to je??? Ale pak mě to dostalo!

Mně tekly slzy, jak jsem zíval.

Na mě to bylo moc překombinované. Krátit, krátit, krátit.

To představení bylo velice zajímavé. A bylo trošku náročné vzhledem k té hodině, ve které to probíhalo. Každopádně já jsem to teda jako vydržel a tak trošku jsem se v tom ztrácel. Byly tam občas pasáže, které bylo těžké vydržet, ale jinak to bylo super.

Rozpačité.

Bylo to dlouhý.

Z mýho hlediska to bylo takový statický.

Párkrát jsem u toho klimbla, ale myslím, že jsem nic neproskala.

Já jsem unavenej, radši se mě neptejte.

Moc se mi to nelíbilo, bylo to hrozně natáhlý.

„Nám byla bližší ta dlouhá cesta“

Rozhovor s Ladislavem Valešem z Rádobydivadla Klapý o jeho dlouhé cestě.

Proč jste se rozhodli inscenovat Bergmanovy Lesní jahody?

To má prozaický důvod. Jednak kvůli tomu, že mám v kolektivu právě pana Holfeuera, který je v letech pana profesora. Já jsem tuhle hru chtěl dělat dávno, mám rád Bergmana a některé jeho hry jsme už dělali, ale neměl jsem správného herce a teď když už jsem ho konečně měl, tak jsem to konečně mohl začít režirovat. A i mně už je to věkově blízké.

Jak moc jste se drželi filmové předlohy?

Ten filmový scénář má jistý tvar, ale lze ho převést do divadla, je to založené na filmových střizích a film si oproti divadlu může dovolit více. Částečně jsme z filmu ale vycházeli.

Proč jste se rozhodli pro změnu názvu?

Protože s tím souvisí ta dlouhá cesta k inscenaci. („To jsem vymyslel já.“ Ozval se procházející he-

rec.) Lesní jahody se objeví pouze na začátku a na konci. Nám byla bližší ta dlouhá cesta.

Neuvažoval jste o tom, že byste na jeviště dal opravdové auto? Nebo alespoň část auta, když se jedná původně o road movie?

Nene, scénu dělal Miroslav Král a my jsme o tom dlouho hovořili, jak by scéna měla vypadat. V podstatě jsme se hned shodli a přišlo nám to mnohem zajímavější, než kdyby tam bylo auto.

Víte o tom, že Lesní jahody jsou nejoblíbenější film Miloše Zemana, našeho prezidenta?

To nevím. (Procházející herci: „Ježiš, to jsme snad radši ani nechtěli vědět.“)

Rozhovor s technikem Janem Kaškou

Jak dlouho jste členem Rádobydivadla Klapý?

Takových třináct let. Prvních šest let jsem účinkoval jako herec, ale pak začala škola a výběr oboru, takže elektrikář neboli mechanik elektronik, abych to nazval správně a to je spíš ta technika, ke které mě to táhlo a pak jsem tam zůstal.

Co děláte, když nejste v divadle?

Pracuju. Ale jsem hlavně v divadle, je to můj největší koníček.

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Ale je tam taky jeden takový ouraz, o kterém také bude určitě mluvit ten ošklivec naproti mně.

Mě by zajímalo, kolik tomu Isaacovi je. Podle programu ho maminka měla v devíti letech.

Až jim bude určitý věk, tak si herci můžou vybrat roli, nebo já ji jim vyberu.

Mně se ty Lesní jahody líbily nejméně, ale byl jsem natolik uvážlivý a řekl jsem si: Rudolfe, počkej, dej tomu čas.

„Názor! Pozor!“ ... „To není názor, to jsem viděl.“

No já jsem věděl, že na to jednou někdo přijde.

Tak asi si to až v rakvi přečtu a třeba mě to bude bavit.

Já teda miluju Pavlu.

Já teda neberu do auta stopaře, ale Sáru bych vzal.

Dumal jsem, kde se vzal výraz švédská trojka. Tak teď už to vím, u Bergmana.

Když jsem se narodil, tak Fréhár to viděl už minimálně desetkrát.

Neříkáš to dobře, ale to nevádí, čas běží.

Univerzální posez a vzadu byl centrální mozek lidstva.

Klapáky mám rád, už dlouhá léta. Ale teď musím být kritický, byli zase nejlepší.

Jaký je čas v Hamletovi? Čas odjezdu autobusu.

> Kašna

> Pekařství U Macháčků

44. ročník divadelního festivalu FEMAD s podtitulem Salón odmítnutých pořádá Divadelní spolek Jiří Poděbrady a Městské kulturní centrum Poděbrady.

Ředitel festivalu: Jakub Charvát +420 723 800 599 | Organizační sekce: Zdeněk Havlas +420 603 886 582 | Tiskové středisko: Jana Langrová +420 776 614 885

Stravovací sekce: Hana Svobodová a Miloš Novák | Moderátor: Martin Kočí | Bufet: Mirek Fišer a dalších 30 členů Divadelního spolku Jiří

LEKTOŘI DIVADELNÍCH KLUBŮ A SEMINÁŘŮ: Rudolf Felzmann, Petr Kracík, František Zborník, Jaroslav Kodeš, Ivo Kristián Kubák

